

από Θ. Κουταχέρη

19/04/2011

Ζεστό για τα μάτια, την όσφρηση, τη γεύση.
Μετά τη θέρμη, η περιπέτεια.

Θέματα

Η πνευματική οκνηρία του Κώστα Σημίτη

του Παναγή Γαλιατσάτου

19/04/2011

Εκτύπωση σελίδας

Αποστολή με Email

Διάδοση στο Google

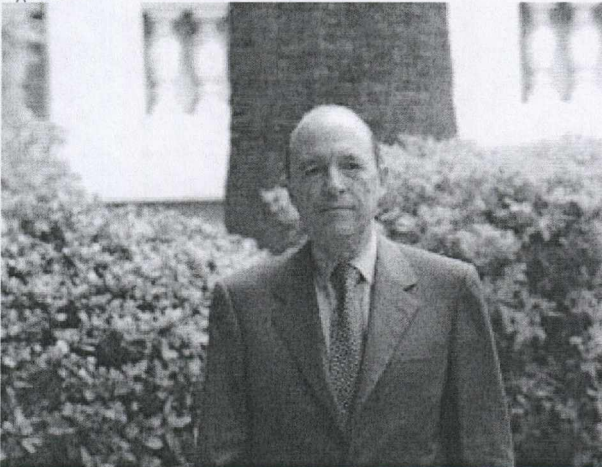
Διάδοση στο Facebook

Διάδοση στο Twitter

Αύξηση μεγέθους γραμματοσειράς

Μείωση μεγέθους γραμματοσειράς

Σχόλια

1 εικόνα

Ετικέτες

οικονομική κρίση
αναδιάρθρωση χρέους
χρεοκοπία

Κώστας Σημίτης

Ο Κώστας Σημίτης δεν είναι ακόμα ένας πολιτικός. Διετέλεσε Πρωθυπουργός της Ελλάδας για 8 χρόνια, ήταν ο άνθρωπος που έβαλε τη χώρα στην ΟΝΕ. Μετά την αποχώρησή του από την ενεργό πολιτική, τις δημόσιες παρεμβάσεις του χαρακτήριζαν η γνώση του αντικειμένου, η μελέτη όλων των παραμέτρων και η διορατικότητα. Όλοι θυμούνται την προειδοποίησή του για αναγκαστική προσφυγή της χώρας στο ΔΝΤ το Δεκέμβριο του 2008, όταν ο υπόλοιπος πολιτικός κόσμος προτιμούσε να κλείνει τα μάτια απέναντι στην επερχόμενη καταστροφή.

Η άποψη που εξέφρασε λοιπόν στο «ΒΗΜΑ» ότι η Ελλάδα πρέπει να προχωρήσει σε αναδιάρθρωση του χρέους της - και όσο ταχύτερα τόσο καλύτερα - έχει ιδιαίτερη βαρύτητα και δημιουργεί κλίμα. Τι λέει λοιπόν ο Σημίτης; Πολύ περιληπτικά, ότι η πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση δεν οδηγεί πουθενά. Ότι το δημόσιο χρέος δεν είναι βιώσιμο. Ότι η δημοσιονομική εξισορρόπηση θα απαιτήσει δεκαετίες συνεχούς λιτότητας με κίνδυνο τα αποτελέσματα να ανατραπούν από απρόβλεπτες διεθνείς κρίσεις και εξωτερικούς παράγοντες. Επίσης ότι η Ελλάδα δεν θα μπορέσει να βγει στις αγορές και θα υποχρεωθεί σε αναδιάρθρωση από τους εταίρους της το 2013 όταν θα προσφύγει στο μόνιμο μηχανισμό στήριξης. Κατά τον κ. Σημίτη, πρέπει να προχωρήσουμε σε αναδιάρθρωση του χρέους άμεσα, γιατί αυτό θα ξεκαθαρίσει το τοπίο και θα απελευθερώσει δυνάμεις. Και για να βελτιώσει ουσιαστικά τη θέση μας, η αναδιάρθρωση θα πρέπει να γίνει σε συνεννόηση με την ΕΕ και να προετοιμαστεί καλά και με απόλυτη μυστικότητα από ένα μικρό επιτελείο, όπως έκανε ο ίδιος την υποτίμηση το 1998. Η θέση του ακούγεται εύλογη, είναι όμως επαρκώς τεκμηριωμένη και μελετημένη; Είναι διορατική;

Ας ξεκινήσουμε από το κυριότερο, τα οφέλη μιας άμεσης αναδιάρθρωσης: Στην ιδεατή περίπτωση που όλοι οι δανειστές μας συμφωνήσουν σε ένα «κούρεμα» των απαιτήσεων τους κατά 50% (ή διπλασιασμό του χρόνου αποπληρωμής) τότε το χρέος της χώρας θα υποδιπλασιαστεί και αντιστοίχως θα μειωθεί η δαπάνη για τόκους - δηλαδή από σήμερα 6,5% του ΑΕΠ στο 3,25% του ΑΕΠ. Αυτό σημαίνει όμως ότι πάλι η Ελλάδα θα έχει ανάγκη να δανειστεί άλλα 3,25% του ΑΕΠ για να καλύψει το έλλειμμα του 2011 που προβλέπεται να φτάσει στο 7,5%. Θα χρειαστεί δηλαδή όχι μόνο μια συμφωνία των πιστωτών να μειώσουν τις απαιτήσεις τους, αλλά και για να χρηματοδοτήσουν όσα θα μας λείπουν. Δεν ακούγεται πολύ πειστικό. Και είπαμε ότι πρόκειται για ιδανικό σενάριο. Γιατί ως το τέλος του 2011 η Ελλάδα θα έχει απορροφήσει περίπου τα 80 από τα 110 δις της τρόικας. Αυτά δεν θίγονται, όπως παραδέχεται ο κ. Σημίτης. Για να έχουμε λοιπόν το ίδιο όφελος, θα πρέπει να κουρέψουμε τις απαιτήσεις των ιδιωτών κατά 67% ή να τις επεκτείνουμε στο τριπλάσιο (χωρίς να αποκλείεται ότι θα μας ζητηθούν και υψηλότερα επιτόκια με δεδομένη την πιστωτική ανυποληψία της χώρας). Αν λάβετε ως δεδομένο, ότι με τους ιδιώτες πιστωτές όλα αυτά μπορούν να γίνουν μόνο σε εθελοντική βάση (αφού τα ελληνικά ομόλογα δεν έχουν ρήτρες που να επιβάλλουν συλλογική δράση, αν το αποφασίσει μια πλειοψηφία) αντιλαμβάνεστε ότι μια ωφέλεια της τάξης του 3,25% του ΑΕΠ είναι ονειρικός στόχος. Ρεαλιστικά, στην περίπτωση που θα συμφωνηθεί ένα κούρεμα της τάξης του 50% το μέγιστο όφελος σε μικρότερα τοκοχρεωλύσια μάλλον δεν θα ξεπερνάει το 2% ετησίως. Και για να μην έχουμε αυταπάτες, ακόμα και στην περίπτωση αυτή, οι πιστωτές θα ζητήσουν εγγυήσεις υπό την μορφή ενός προγράμματος δημοσιονομικής εξυγίανσης που θα ξεπερνά ό,τι έχουμε δει ως σήμερα ώστε τα οικονομικά μας να γίνουν βιώσιμα και να διασφαλίσουν τα λεφτά τους (π.χ. την άμεση μείωση του δημόσιου τομέα κατά 200.000 άτομα). Πέρα από αυτό, το 21% του ελληνικού χρέους βρίσκεται σε ελληνικά χέρια. Ακόμα και αν αφήσουμε τα 30 δις των ασφαλιστικών ταμείων στην τύχη τους, - γιατί να τα εξαιρέσουμε από μια τέτοια ρύθμιση δεν γίνεται και αυτό το γνωρίζει καλά ο κ. Σημίτης και ας υποστηρίξει το αντίθετο στην συνέντευξη του - τι θα γίνει με τις τράπεζες; Με μετριοπαθείς εκτιμήσεις θα χρειαστούν αμέσως-αμέσως 15 δις ευρώ ώστε να πληρούν τους κανόνες

19/4/2011